

РЕШЕНИЕ

№ 24242

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4407** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. П., [дата на раждане] , гражданин на К., представляван от адв. Х. Т., срещу Заповед с рег.№513з-955 от 27.01.2026г., издаден на 27.01.2026г. от Началник на отдел „Миграция“ при СДВР, с която на основание чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е отказано предоставянето право на продължително пребиваване в РБ.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата били издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и неговата цел. Заповедта била немотивирана. Не било съобразено, че е представена декларация за адрес, на който имал разрешение за пребиваване до 13.01.2026г. Отделно, г-н А. А. дал сведение, че не познава жалбоподателя, тъй като е наел апартамента под наем през „Букинг“ като той ползва едната стая, а другата се ползва от чужденец, но в момента на проверката той не бил там. Мотивира твърдение, че е следвало да се съберат допълнително доказателства по чл. 35 АПК за изясняване на спорните факти, а не органът да се основава само на еднократна проверка и противоречивите резултати от нея. Относно срока за обжалване, се твърди, че жалбоподателят е подписал документ в отсъствието на преводач, не е разбирал какво подписва, заповедта не му е съобщена на разбираем език. Моли се оспорената заповед да бъде отменена.

В открито съдебно заседание жалбоподателят редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли актът да бъде отменен. В писмена защита мотивира становището си. Мотивира твърдение за реалност на сключения договор за наем. От факта, че по време на проверката лицето не е било на място в точния час, не се обуславял извод за липса на пребиваване. Сочи се, че са представени всички документи, нужни за

издаване на разрешение за пребиваване на търговски представител. Моли за отмяна на заповедта.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно уведомен, се представява от юрк.И.. В писмен отговор мотивира становището си за неоснователност на жалбата. Допълва се, че не се засягало правото на пребиваване в Република България, да влиза и излиза на територията на страната, а само това да е за по-дълъг период. Моли жалбата да бъде оставена без уважение. Прави възражение за прекомерност на претендирано от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Трето отделение, 80-ти състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 12.12.2025 г. е подадено от К. П., [дата на раждане], гражданин на К., заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България с отбелязано основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ – аз съм представител на чуждестранно търговско дружество с регистрирано в Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България, към което е приложил разрешение за пребиваване със срок до 13.01.2026г. В заявлението и разрешението е посочен адрес на пребиваване – [населено място], [улица], вх.Б, ет.10, ап.28.

Представени са впоследствие сертификат №4595/28.11.2025г. от Българската търговско-промишлена палата; декларация от Х. Уънин за предоставяне на адрес; нотариален-акт за покупко-продажба на недвижим имот, разпечатка на банкова сметка за наличие на финансови средства, полица за медицинска застраховка валидна до 22.01.2027г.

На 30.12.2026г. е извършена проверка за достоверността на заявения адрес от служители на отдел „Миграция“ – СДВР. На място бил установен А. А., който заявил, че е наел апартамента под наем през „Букинг“ като той ползва едната стая, а другата се ползва от чужденец, но в момента на проверката той не бил там.

Изготвено е становище на началник СЗМ-ОМ-СДВР.

Поради това, че чуждият гражданин не живее на адреса, което било показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни, на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ със заповед рег. № 513з-955/27.01.2026г. на „за“ началника на отдел „Миграция“ – СДВР на К. П., [дата на раждане], гражданин на К., се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Относно връчването на Заповедта: отбелязано е, че „запознат със настоящата заповед на език, който владее“ – собственоръчно е изписана дата 04.01.2026г., а на връчил заповедта е изписано ръкописно: 04.02.2026г. В жалбата и в хода посъщество процесуалният представител на жалбоподателя заявява, че тъй като не владее български език, той не е разбрал какъв документ е получил. Видно от отбелязванията, на връчването не е присъствал преводач и той не е запознат с нея на език, който владее. В последствие К. П. е подал ново заявление на 02.03.2026г. като твърди, че едва когато е получил нова заповед за отказ, е разбрал съдържанието на първата. Това е станало на 31.03.2026г. Тъй като връчването не може да се приеме за надлежно, съдът намира, че депозирането на жалбата, макар и извън законоустановения такъв, е в срок.

По делото са приети като писмени доказателства: сертификат №4595/28.11.2025г. от Българската търговско-промишлена палата; декларация от Х. Уънин за предоставяне на адрес; нотариален-акт за покупко-продажба на недвижим имот, разпечатка на банкова сметка за наличие на финансови средства, полица за медицинска застраховка валидна до 22.01.2027г.

В открито съдебно заседание са изслушани свидетелските показания на Х. Уънин и А.-М.

Д. Ни, които съдят кредитира като дадени в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал. Свидетелите заявяват, че познават жалбоподателя още от К., като последният живеел на адрес - [населено място], [улица], вх.Б, ет.10, ап.28.Св.Уънин потвърждава, че е подписал декларацията за адрес /л.32/.Св. А.-М. Д. Ни потвърди в съдебно заседание, че едва през месец април тя му е превела съдържанието на „някакво писмо“ и тогава той е разбрал какво е то.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Трето отделение, 80-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди на директора на СДВР – л. 38-40/, в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел.

На основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26“.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

На изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на пребиваване и представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал органът.

Съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 19 във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок /за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване/. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на търговските представители, които по занятие осъществяват търговска дейност, а като представители на чуждестранни търговски дружества, тази дейност очевидно ще бъде свързана с множество пътувания.

От събрания по делото доказателствен материал безспорно се доказва, че К. П., гражданин на К., има осигурено жилище, находящо се на адрес - [населено място], [улица], вх.Б, ет.10, ап.28. Жалбоподателят има разрешение за продължително пребиваване до 13.01.2026г., при това на същия адрес, заявен и в процесното административно производство, които факти не са оспорени от ответника. От събраните по делото доказателства се установи, че апартамента е

достатъчен за осигуряването на подходящи условия за живот на жалбоподателя при продължителното му пребиваване в Република България.

Ирелевантно е в случая, че в момента на проверката жалбоподателят не се е намирал в жилището. От една страна, това не означава, че заявителят не живее или пребивава там. Изискването е единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост, каквото е поставено към постоянно пребиваващите. Ако се приеме като единствено основание за отказа неоткриването на лицето при извършената проверка на 30.12.2025г. от служители на отдел „Миграция“, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги ще получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно по всяко време лицето да е на посочения адрес на осигуреното жилище. Още повече, че в Заповедта е посочено, че проверката е извършена на адрес: [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.1, който адрес не е деклариран никъде от жалбоподателя. При това, въпреки разпределената доказателствена тежест, нито една от страните в съдебното производство не доказва твърденията си чрез допустими, необходими и относими доказателства, поради което и не се изясни в пълнота действителната фактическа обстановка.

Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можело да бъде открит на друга дата. Не без значение е, че липсват данни по делото той да има ограничения в придвижването си, т.е. възможно е на посочената дата, в конкретния час /видно от докладната записка/, лицето да не се намира на адрес, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на хипотеза, обуславяща отказ, от вида на процесния.

При тези факти и доказателства следва актът да се отмени като незаконосъобразно издаден съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК.

Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, като извърши нова проверка на декларирания адрес, резултатите от която бъдат обективирани писмено с индивидуализирането на лицата, с които е разговаряно по време на проверката, и лицата, които са я осъществили, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, така че заявителят да разбере причините, поради които повторно му се отказва издаването на разрешение за продължително пребиваване, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективиран отказът. Именно тук обаче следва да бъде отбелязано, че така дадените указания по тълкуването и прилагането на закона задължават органа да се съобрази с тях, но не определят резултата от произнасянето му.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 80-и състав
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед с рег.№513з-955 от 27.01.2026г., на Началник на отдел „Миграция“ при СДВР, с която на основание чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е отказано предоставянето право на продължително пребиваване в РБ.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, подадено на 12.12.2025г. от К. П., [дата на раждане], гражданин на К., в едномесечен срок от влизане в сила

на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.